

29 Σεπτεμβρίου 2021

Γέροντας Ανανίας: Ο προφήτης Ζαχαρίας και το χέρι της Παναγίας που ξαλάφρωσε τον πονεμένο!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ο προφήτης Ζαχαρίας και ο Ιωάννης ο Πρόδρομος.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=322636>

Είπε, λοιπόν, ο Αρχάγγελος στον Ζαχαρία, ότι: «Θα μένεις κωφός και άλαλος απ' αυτή τη στιγμή, μέχρι τη γέννηση του παιδιού».

Και έγινε! Άμ' έπος, άμ' έργον. Ο Θεός το λέγει και το κάνει. Του το 'δωσε αυτό. Να κάνει κι αυτός τον κανόνα τον. Είναι σπουδαίο, να κάνει κανείς τον κανόνα του. Διότι ο κανόνας του Θεού μας βάζει στον ίσιο δρόμο. Αφού κανόνας σημαίνει και χάρακας, που χαράζομε ευθείες γραμμές και ό,τι άλλο.

Έκαμε κι ο προφήτης Ζαχαρίας τον κανόνα του. Με υπομονή και και εμπιστοσύνη στον Κύριο. Αφέθηκε πια. Αφού λίγο δυσκολεύτηκε και αφού ο Θεός με τον κανόνα τον έβαλε στον ίσιο δρόμο, τον δοκίμασε, ακόμη. Κι εκείνος δεν διαμαρτυρήθηκε πια. Μέσα του, ασφαλώς, θα έλεγε: «Κύριε, έχεις χίλια δίκαια. Συγχώρεσέ με. Πάιδευσέ με. Αλλά κράτησέ με κοντά Σου. Μη με αφήνεις ποτέ και με τίποτε,

Κύριε».

Και στη συνέχεια, ο προφήτης Ζαχαρίας βγήκε από το θυσιαστήριο και θυμιάζε. Ο λαός είχε ανησυχήσει. Δεν ήξερε, τι έγινε μέσα στο ιερό. Μέσα στο θυσιαστήριο. Τι συνέβη στον προφήτη Ζαχαρία. Ο οποίος ήτο λίαν αγαπητός στο λαό. Γιατί ήταν, όπως λέει το Ευαγγέλιο του Λουκά και θ' ακούσουμε στη Θεία Λειτουργία, ήταν δίκαιος και άμεμπτος. Άνθρωπος, δηλαδή, του Θεού. Δίκαιος απέναντι στους ανθρώπους και άμεμπτος, χωρίς μομφή, ακατηγόρητος απέναντι στον Κύριο και στους αδελφούς.

Ήταν σπουδαίος ο προφήτης Ζαχαρίας. Και κατά την παράδοση, τον εφόνευσαν οι Ιουδαίοι, μεταξύ του Ναού και του Θυσιαστηρίου. Γιατί; Γιατί εδέχετο στο Ναό του Σολομώντος την Παναγία με το βρέφος Ιησού, και μετά την γέννα Της. Την εδέχετο στο χώρο των παρθένων. Εκεί που έμεναν οι παρθένοι, οι δίγαμοι νεάνιδες. Και λέει: «Μα, τι γίνεται; Η Μαριάμ εγέννησε κι εκεί την έχει ο Ζαχαρίας»; Μα ο Ζαχαρίας ήξερε καλά, ότι η Παναγία εγέννησε εκ Πνεύματος Αγίου. «Παρθένος έτεκε και Παρθένος έμεινε». Είναι «η προ τόκου, εν τόκω και μετά τόκον Παρθένος». Κι «η Παρθένος έτεκε Θεόν ενανθρωπήσαντα».

Κι όταν ψάχνανε οι στρατιώτες του Ηρώδου, να εύρουν το παιδίον Ιησούς και ρωτούσαν τον Ζαχαρία, αφού είχε ιδιαίτερες σχέσεις με την Παναγία και της έδειχνε τόση αγάπη και μέγιστη τιμή, εκείνος δεν απήντησε. Και τον εφόνευσαν μεταξύ του Ναού και του Θυσιαστηρίου. Και το αίμα του Ζαχαρίου του Προφήτου έρρευσε. Για να προεικονίσει το αίμα και του υιού του Ιωάννου, αλλά και του Αμνού του Θεού, και τηρουμένων των αναλογιών, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Τότε κυνήγησαν και την Ελισάβετ. Και τον άγιο Ιωάννη, που 'ταν έξι μήνες μεγαλύτερος απ' τον Χριστό μας. Κι έφθασε σ' ένα βουνό η Ελισάβετ, καθώς λέγει η παράδοσις, μπροστά σ' ένα βουνό, σε μια πέτρα μεγάλη, και τότε προσευχήθηκε και είπε στον Κύριο: «Βοήθησέ με, Φιλάνθρωπε». Και μίλησε και στην πέτρα και της λέει: «Άνοιξε και δέξαι» -δέξου, δηλαδή- «μητέρα μετά τέκνου».

Και άνοιξε η πέτρα και αγκάλιασε την Ελισάβετ και το βρέφος της. Τον άγιο Ιωάννη, τον Πρόδρομο. Και πέρασε απ' τ' άλλο μέρος. Έκαμε ο Θεός μια σήραγγα. Όπως έχομε, εκεί στο Αρτεμίσιο και σε τόσες άλλες μεριές της πατρίδος μας, τη σήραγγα, που περνάμε μέσα απ' το βουνό και βγαίνομε στην άλλη μεριά.

Αγαπούσαν, λοιπόν, τον προφήτη Ζαχαρία. Τον εσέβοντο. Γι αυτό και τώρα ανησύχησαν. Κι έλεγαν: «Τι, άραγε, συνέβη στον παπά μας; στον άνθρωπό μας; Στο λειτουργό του Κυρίου; Στον προφήτη»; Προφήτης ο Ζαχαρίας! Μεγάλος προφήτης! Σπουδαίος προφήτης! Αλλά και γενέτης και πατέρας του Τιμίου και ενδόξου

Προφήτου Προδρόμου και Βαπτιστού Ιωάννου. Κι έχει και αυτός, καθώς και η αγία Ελισάβετ, η σύζυγός του, μεγάλη παρρησία στον άη-Γιάννη.

Κι εκεί παιδί τον έχουν. Στην άλλη πλάση. Στην αιώνια ζωή και στη Θεία Βασιλεία. Κι ασφαλώς τον παρακαλούν. Γι' αυτό κι εμείς στις προσευχές μας κι όταν έχουμε και προβλήματα ατεκνίας και ό,τι άλλο, ας βάνουμε κι εκείνους μεσίτες. Κι ας αφηνόμεθα στον Θεό. Ας παρακαλούμε, μέχρι που να γεράσομε. Αλλά να έχουμε εμπιστοσύνη. Να τ' αφήνομε σ' Εκείνον. Να το θυμάται Εκείνος και να το ξεχνάμε εμείς.

Γιατί, άμα έχουμε κάτι δύσκολο και το θυμόμαστε συνέχεια, έλεγε ο Γέροντας Πορφύριος, το ζούμε και υποφέρομε. Θυμάμαι, είχε πάει μια κυρία εκεί, νεαρά, που δεν έκανε τέκνα, και λέει: «Γέροντα, σε παρακαλώ πάρα πολύ, να με βοηθήσεις πάνω σ' αυτό το ζήτημα». Κι ο Γέροντας τι της είπε; «Παιδί μου, προσπάθησε, να το ξεχάσεις. Άφησέ το στον Κύριο, και συ κάνε τις δουλειές σου. Και μην το σκέπτεσαι και μη σε βασανίζει. Κι ο Κύριος θα σε φροντίσει».

Έδωσε η ευχή του Γέροντα και η χάρη του Θεού και η καλή κυρία το ξέχασε σχεδόν. Κι ήταν ήσυχη. Είχε ηρεμήσει. Κοιμότανε. Έτρωγε. Έκαμε τις δουλειές της. -Όταν έχει κανείς μια έγνοια μεγάλη, δεν μπορεί να ησυχάσει.- Κι εκεί, σαν πέρασε λίγος καιρός, μια μέρα διαπίστωσε, πως ήτο εγκυμονούσα. Η ευχή του παππούλη κι η υπακοή, πο 'κανε σ' αυτόν, και η Χάρη του Κυρίου της έδωσαν το ζητούμενο. Γι' αυτό, ας εμπιστευόμεθα στον Κύριό μας τα πάντα. Τα μικρά και τα μεγάλα. Τα σπουδαία και τα λιγότερο σπουδαία. Και περισσότερο τον εαυτό μας και τους άλλους στον Χριστό και Θεό μας. Είναι σημαντικό αυτό. Να τ' αφήνομε σ' Εκείνον.

Είχε πάει, κάποτε, στ' Άγιο Όρος ένας νεαρός, που 'χε ένα συναισθηματικό πρόβλημα. Τον είχε αφήσει η αγαπημένη του κι εκείνος κόντεψε να πεθάνει. Πόσα τέτοια δεν έχουμε, κάθε μέρα; Γι' αυτό, απέναντι σ' αυτούς τους ανθρώπους, ας είμαστε εύσπλαχνοι, ανεχτικοί, ευγενείς και προσευχόμενοι. Είν' απ' τα δύσκολα αυτό. Το 'χομε περάσει όλοι, λίγο η πολύ, και ξέρομε. Πήγε, λοιπόν, στην αγκαλιά της Παναγίας, αφού πήγαινε, να τρελαθεί. Και βγήκε σε μια Μονή, μπήκε στην εκκλησία, διάβαζαν εσπερινό, και αναστέναζε. Του 'ρχόταν, να πεθάνει. Ν' αφήσει στα πόδια της Παναγιάς την ψυχή του, για να ησυχάσει.

Κι εκεί, ένας Γέροντας, ταπεινός καλόγερος, τον είδε. Τον αισθάνθηκε. Μας αγαπούν οι καλόγεροι και οι πατέρες. Κι όταν εμείς δεν προσευχόμαστε ή κοιμούμεθα ή ό,τι άλλο, εκείνοι αγρυπνούν. Για μας, για την πατρίδα, για την οικουμένη, για τους αποθαμένους, για τους δυσκολεμένους, για κάθε πνοή και ανάσα, που είναι πάνω σ' αυτή την πλάση. Τον είδε και πήγε από κοντά. «Έλα δω,

ρε παιδάκι. Τι έχεις εσύ; Τι σε πονάει; Βλέπω υποφέρεις. Βλέπω δυσκολεύεσαι. Τι σου συμβαίνει»; Και βγήκαν έξω, στο προαύλιο.

Και του 'πε εκείνος. Και λέει: «Στενοχωριέσαι»; «Ναι, Γέροντα», λέει. «Κοντεύω να πεθάνω». «Έλα 'δω, καλό μου. Πάμε πάλι μέσα στην εκκλησιά». Πάνε μπροστά στην εικόνα της Παναγιάς, οι δυο, ο Γέροντας κι ο νεαρός μας. Κι εκεί ο Γέροντας μίλησε στην Παναγία ανθρώπινα. Της μίλησε, σαν να την έβλεπε μπροστά του. Και την έβλεπε! Και της λέει: «Το παιδάκι σου, Παναγία μου, έχει αυτό το πρόβλημα. Και δεν μπορεί. Πάει, να πεθάνει. Να βγει η ψυχούλα του. Σε παρακαλώ! Ανάλαβε το εσύ. Και τακτοποίησε το. Παρ, το απ' το παιδάκι σου. Σε παρακαλώ κι εγώ ο ελάχιστος δούλος σου κι ο φίλος σου και σε ικετεύω, να το κάνεις».

«Κι εκείνη την ώρα», λέει ο νεαρός, «ένα χέρι απλώθηκε απ' την εικόνα και μου πήρε όλο αυτόν τον πόνο». -Κι είναι μεγάλος ο πόνος, όπως προείπαμε.- «Όλο αυτόν τον πόνο, που με δυνάστευε και μ' έφερνε μέχρι τον θάνατο. Κι εγώ έμεινα ανάλαφρος. Πετούσα μετά. Χοροπηδούσα, σαν αρνάκι στο χωριό μας. Ένοιωθα αγγελάκι της Βυζαντινής Θείας τέχνης. Βγήκα έξω, ήμουν άλλος άνθρωπος».

Κι ο Γέροντας του λέει: «Είδες, τι μας έκανε η Παναγιά; Είδες, παιδί μου, πόσο μας αγαπάει; Δυο λογάκια της είπαμε. Την παρακαλέσαμε λίγο. Της αναφέραμε το πρόβλημά μας κι Εκείνη έβαλε το χεράκι της και το πήρε πάνω Της. Ε, λοιπόν. Σαν πας πάλι στην Αθήνα και σου ρχεται αυτό, να θυμάσαι αυτή τη σκηνή. Και να αναθέτεις, και πάλι και πάλι, το πρόβλημά σου στην χάρη Της».

Σύμφωνα μ' εκείνο που ψάλλομε στην Εκκλησία και ψάλαμε και μεις πριν λίγο. «Την πάσαν ελπίδα μου», δηλαδή, όλες μας τις ελπίδες, «εις σε ανατίθημι. Μήτηρ του Θεού, φύλαξον με υπό την σκέπη σου».

[...]

Από το βιβλίο του Αρχιμανδρίτη Ανανία Κουστένη, «Λόγοι για τον άγιο Ιωάννη τον Πρόδρομο», των εκδόσεων Ακτή, Λευκωσία 2010.

<https://bit.ly/2XZ4oH4>